

In dankbare herinnering aan
JOHANNA MARIA BERNARDINA ONLAND
echtgenote van
Henricus Antonius Kamphuis

Zij werd 21 september 1913 te Buurse geboren; zij overleed, gesterkt door de H. Sacramenten, in het r.-k. ziekenhuis te Enschede op 7 mei 1968 en op 11 mei d.a.v. is haar lichaam op het r.-k. kerkhof te Buurse te ruste gelegd.

Vragen, vragen, vragen dringen zich aan ons op nu wij staan rondom het graf van deze overledene: Waarom moest juist ZIJ zo'n ongeneeslijke ziekte krijgen? Waarom moest juist ZIJ zo vroeg sterven? Waarom moest juist ZIJ zo veel en zo'n erge pijn verduren? Waarom moest juist ZIJ, nu haar moedertaak ten einde liep, een mooie rustige levensavond missen? Zelfs 't antwoord uit de oude Catechismus "God wil 't lijden niet, maar laat 't slechts toe" kan ons moeilijk bevredigen, laat staan alles wat zeer geleerde mensen in zeer geleerde geschriften hierover aan verklaringen hebben te boek gesteld. Is het dan niet het beste, dat we in en vanuit de kleinheid en beperktheid van ons zijn, ons kennen en ons kunnen, nederig en bescheiden ons hoofd buigen voor de grote God, met de eenvoudige gelovige uitroepend: "verklaren kan ik 't ook niet, maar het zal wel ergens goed voor zijn, daar Hij in Zijn openbaring ons leert: alles ten goede te zullen keren van degenen, die Hem liefhebben".

Wanneer we zó ons geloof in Gods goedheid met Zijn genade verlevendigen en verdiepen, handelen we in ieder geval naar de innigste wens van haar, die 't heeft moeten verwerken en die ons, vanuit de situatie waarin zij nu is, misschien zou antwoorden met een woord, zoals dit in het Boek der Psalmen is neergeschreven: "God zal mij uit het dodenrijk redden, doordat Hij mij tot Zich neemt", of: "Gelukkig, die Gij uitkiest en tot U neemt; hij woont in Uw voorhoven", of: "Mijn geest jubelt in God, mijn Verlosser, omdat Hij neerzag op de geringheid van Zijn dienstmaagd: zie van nu af zullen alle geslachten mij zalig prijzen", of: "Opgenomen heeft Hij Zijn dienstmaagd, Zijn barmhartigheid indachtig, zoals Hij beloofd heeft aan onze vaders, ten gunste van Abraham en zijn geslacht voor eeuwig"; en verder 't zwijgen er toe doen.

Besluiten wij met haar een afscheidswoord in de mond te leggen aan haar dierbaren: "Beste man en kinderen, je weet hoe wij elkaar liefhadden. Laat dit zo blijven totdat Hij (de Heer) wederkomt en wij voor altijd weer verenigd worden in de hemel".